

готвени момчета въ Романія, но какъ да се премини съ тѣхъ Дунава, безъ да ги нѣкой усѣти? — За да си постигни предначертаннатѣ цѣль, нашия великъ герой схвзель идеята, да преоблѣче дружинатѣ си, която сжестоѣше отъ около 180—200 души съ градинарскитѣ имъ дрѣхѣ, а оржѣето да го постави въ санджци като стока, и като премини пжрвѣя параходъ покрай Гюргево, да влѣзи въ него съ еднѣ часть отъ дружината си, и да се внесжтъ въ него всичкитѣ санджци съ оржѣето на дружината; а другитѣ доброволци на дружината да го чакать по скелитѣ на Пикетъ и Зимничъ, и като прости градинари, да влѣзать и тѣ въ сжщѣя параходъ. Скроено и извжршено. На 17 Мая 1876 год. Христу Ботевъ съ дружинатѣ си и съ казаннитѣ санджци, влѣзълъ въ парахода Радецки отъ скелята на града Гюргево, и тоя параходъ безъ да знае какви пжтници е приелъ, тржгналъ за на нагорѣ. На скелитѣ Пикетъ и Зимничъ влѣзли въ него и другитѣ ратници на Христа Ботевата дружина. Надвечяръ на сжщѣя день, Христу Ботевъ се явява на ковертата на парахода съ сабя въ ржка, и като Войвода, съ синь-зеленъ шарфъ презъ рамо; схбира своитѣ ратници, облѣчени отгорѣ съ сжжсани вржхни градинарски абички, които тѣ изведнжждъ схбличяють, и се лжсва военната имъ униформа, съ револверитѣ на пояса. Тогавя той, слѣдъ като поздравиль своитѣ ратници извикалъ велегласно: „да живѣе Бжлгарѣя!“ а тѣ му отговорили: „да живѣе нашия Войвода Христу Ботевъ!“ — Въ тая дѣйствиелно тжржественна минута, и въ тая неочаквана случка, всички се изноплашили, и като не знаяли какво намѣреніе има Войводата на Бжлгарскитѣ ратници, слисали се и се смаяли що да правяють? Вижда се обаче, при всичко що се разказва за тоя единственъ въ новата ни народна исторѣя подвигъ на Христа Ботева, че Капитанина на парахода, се силно вжзнегодувалъ вржхъ тая му постанка, и вижда се че той го е увѣщавалъ, за да не струва такива безчинія въ Австрѣйскія параходъ; но въ отговоръ Хр. Ботевъ му вжзразилъ че: „за да не тжрси смѣткѣ за случката на па-